

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny – Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński (spr.)

Sędziowie: SO Bożena Ziółkowska

SR del. do SO Łukasz Kalawski

Protokolant : apl. adw. P. C.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu J. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r.

w sprawie **M. S.**

oskarżonego z art. 54 § 2 kks i in.

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w z dnia 12 listopada 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 727/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje oskarżonego M. S. za winnego tego, że:

- będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uchylając się od opodatkowania, nie złożył w ustawowym terminie, tj. do dnia 25 grudnia 2011 r., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT- 7 za listopad 2011 r., nie opodatkowując uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek w kwocie 7097 zł,

tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i za to przestępstwo skarbowe na podstawie art. 54 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka,

- będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uchylając się od opodatkowania, nie złożył w ustawowym terminie, tj. do dnia 25 czerwca 2013 r., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT- 7 za maj 2013 r., nie opodatkowując uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek w kwocie 1295 zł,

tj. wykroczenia skarbowego z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i za to wykroczenie skarbowe na podstawie art. 54 § 3 kks wymierza mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) zł grzywny;

2. w pozostałym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 51 § 1 kks umarza postępowanie karnoskarbowe wobec oskarżonego;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze oraz wymierza jedną opłatę za obie instancje w kwocie: 130 złotych.

/Ł. K. / / D. Ś. / / B. Z. /

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Pile w sprawie sygn. akt. II K 727/14 uznał oskarżonego **M. S.** za winnego tego, że:

1. jako podatnik, działając w odstępach czasu od 25 stycznia 2008 r. do 27 lipca 2009 r., które nie są długie, w P., uchylając się od opodatkowania, nie składał Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT-7 za miesiące: grudzień 2007 r., styczeń 2008., od marca 2008 r. do września 2008 r., listopada 2008, grudzień 2008, kwiecień 2009 r., czerwiec 2009 r., nie opodatkowując uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek za ww. okres w łącznej kwocie 24.619 zł.,

2. jako podatnik, działając w odstępach czasu od 25 marca 2010 r. do 25 czerwca 2013 r., które nie są długie, w P., uchylając się od opodatkowania, nie składał Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT-7 za miesiące: luty 2010 r., od maja 2010 r. do grudnia 2010 r., od maja 2011 r., do lipca 2011 r., listopada 2011 r., kwiecień 2012 r., maj 2012 r., lipiec 2012 r., październik 2012 r., maj 2013 r., nie opodatkowując dla potrzeb podatku od towarów i usług uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek za ww. okres w łącznej kwocie 63.751 zł.,

tj. ciągu przestępstw skarbowych z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 kks i za ten ciąg przestępstw skarbowych na podstawie art. 54 § 2 kks w zw. z art. 37 § 4 kks i art. 38 § 1 pkt 2 kks wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Nadto na podstawie art. 41 § 2 i 4 kks w zw. z art. 14 kks zobowiązano oskarżonego do uiszczenia w całości, w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku, uszczuplonej należności publicznoprawnej w łącznej wysokości 88.370 zł.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 410 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, będące następstwem dowolnej oceny dowodów a nie swobodnej, polegające na wadliwym założeniu, że M. S. ponosi winę za popełnienie czynu polegającego na uchylaniu się od opodatkowania i nie składaniu Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT – 7 za miesiące: grudzień 2007 r., styczeń 2008 r., od marca 2008 r. do września 2008 r., listopad 2008 r., grudzień 2008 r., kwiecień 2009 r., czerwiec 2009 r., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony M. S. nie był świadomy tego, że popełnia czyn zabroniony,

- art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 410 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, będące następstwem dowolnej oceny dowodów a nie swobodnej, polegające na wadliwym założeniu, że M. S. ponosi winę za popełnienie czynu polegającego na uchylaniu się od opodatkowania i nie składaniu Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT – 7 za miesiące: luty 2010 r., od maja do grudnia 2010 r., od maja 2011 r. do lipca 2011 r., listopad 2011 r., kwiecień 2012 r., maj 2012 r., lipiec 2012 r., październik 2012 r., maj 2013 r., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony M. S. nie był świadomy tego, że popełnia czyn zabroniony,

- art. 424 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez jego niezastosowanie, polegające na nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu wydanego wyroku dyrektyw sądowego wymiaru kary, jakimi w zakresie znamion strony podmiotowej sąd pierwszej instancji kierował się wymierzając oskarżonemu karę, w szczególności w zakresie zamiaru oskarżonego przy popełnianiu czynów, a nadto na nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających za wymierzeniem kary łagodniejszego rodzaju;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na naruszeniu:

- art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie oskarżonego M. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art., 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks, podczas gdy zachowania oskarżonego w okresie od grudnia do lipca 2011 r. oraz od kwietnia 2012 r. do maja 2013 r. nie wypełniły znamion tego przestępstwa, albowiem poszczególne czyny oskarżonego powodujące uszczuplenie należności publicznoprawnej nie przekraczały ustawowego progu, od którego zależy wyższa karalność i tym samym kwalifikacja czynu jako przestępstwa skarbowego,

- art. 54 § 3 kks poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że czyny oskarżonego w okresie od grudnia 2007 r. do lipca 2011 r. oraz od kwietnia 2012 r. do maja 2013 r. wypełniały znamiona przestępstwa z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks, gdzie prawidłowa interpretacja zgromadzonego materiału dowodowego winna doprowadzić do wniosku, iż powyżej wymienione czyny oskarżonego wypełniają jedynie znamiona wykroczenia skarbowego z art. 54 § 3 kks,

- art. 37 § 1 pkt 3 kks w zw. z art. 54 § 1 i 2 kks poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że czynu oskarżonego wyczerpują znamiona przestępstw skarbowych z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks oraz że stanowią ciąg przestępstw skarbowych, podczas gdy czyny oskarżonego w okresie od grudnia 2007 r. do lipca 2011 r. oraz od kwietnia 2012 r. do maja 2013 r. wyczerpując jedynie znamiona wykroczeń skarbowych,

- art. 51 § 1 kks w zw. z art. 44 § 2 kks w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa poprzez jego niezastosowanie w odniesieniu do zobowiązań w podatku od towarów i usług powstałych w okresie od 25 stycznia 2008 r. do 27 lipca 2009 r. i błędne uznanie, że nie nastąpiło przedawnienie tychże zobowiązań;

- art. 10 § 4 kks poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że zachowanie oskarżonego nie było wynikiem usprawiedliwionego przekonania o nieświadomości karalności jego zachowania, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż M. S. błędnie odczytał limit zwolnienia w podatku od towarów i usług (VAT) na dany rok;

- art. 10 § 5 kks poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że zachowanie oskarżonego nie było wynikiem nieusprawiedliwionego przekonania o nieświadomości karalności jego zachowania, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż M. S. błędnie odczytał limit zwolnienia w podatku do towarów i usług na dany rok;

- art. 12 kk w zw. z art. 54 § 3 kks poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji skazanie oskarżonego w warunkach art. 37 § 1 pkt 3 kks w zw. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks;

3) rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia zawinienia, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed dopuszczeniem się czynu zabronionego oraz jego postawy w trakcie prowadzonego postępowania, a nadto rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaju i stopnia naruszenia ciężącego na nim obowiązku finansowego, albowiem zgromadzony materiał dowodowy w niniejszej sprawie wskazuje, iż oskarżony czynił starania o wyrównanie

uszczuplonej należności publicznoprawnej, co powinno przemawiać za wymierzeniem mu kary łagodniejszego rodzaju.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
- 2) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania,

ewentualnie o:

- 3) umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 kks oraz art. 54 § 3 kks w odniesieniu do czynów popełnionych przez oskarżonego od 25 stycznia 2008 r. do 25 czerwca 2012 r. wobec ustania karalności tych czynów;
- 4) umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 kks w zw. z art. 44 § 2 kks w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia (...). ordynacja podatkowa oraz art. 54 § 3 kks w odniesieniu do czynów popełnionych przez oskarżonego od 25 stycznia 2008 r. do 25 lipca 2009 r. wobec ustania karalności czynów, na skutek przedawnienia zobowiązań podatkowych za okresy wyżej wymienione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna i zaskarżony wyrok podlegał zmianie.

Odnosząc się do meritum zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego warto zacząć od odniesienia się do zarzutu najdalej idącego, a mianowicie dotyczącego istnienia podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru popełnienia zarzuczonych mu czynów. Zdaniem skarżącego przypisanie oskarżonemu umyślnego uchylania się od opodatkowania poprzez niezłożenie deklaracji VAT-7 i w konsekwencji uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku od towarów i usług nie było możliwe z uwagi na brak wiedzy oskarżonego o wysokości limitu wartości sprzedaży opodatkowanej w roku 2007 i latach kolejnych, którego przekroczenie zobowiązuje do składania comiesięcznych deklaracji VAT-7 i zapłaty podatku od towarów i usług.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie uznał, iż niewiedza oskarżonego w wyżej wskazanym przedmiocie nie była usprawiedliwiona. Co prawda oskarżony podjął starania w celu prawidłowego ustalenia wysokości limitu wartości sprzedaży, poniżej którego obowiązuje zwolnienie od podatku od towarów i usług. Nie mniej jednak korzystał ze źródła, które nie gwarantowało uzyskania aktualnej wiedzy o treści przepisów obowiązujących w tym zakresie, co było działaniem wysoce nieprofesjonalnym. Mianowicie oskarżony swoje ustalenia poczynił sięgając do informacji zamieszczonych w sieci Internet. M. S. nie sięgnął do autentycznego tekstu ustawy o podatku od towarów i usług. Nadto warto również zaznaczyć, iż w razie wątpliwości co do wykładni tych przepisów oskarżony mógł zwrócić się o poradę prawną do specjalisty z dziedziny prawa podatkowego, jak również wystąpić o indywidualną interpretację tych przepisów do właściwego dyrektora izby skarbowej. Z tych możliwości oskarżony również nie skorzystał.

Wobec powyższego, stwierdzić należało, że oskarżony nie dochował elementarnej staranności w zapoznaniu się z przepisami prawa podatkowego istotnymi dla prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, które zobowiązany był znać i przestrzegać. W konsekwencji niewiedza oskarżonego w przedmiocie wysokości limitu wartości sprzedaży uprawniającej do zwolnienia od podatku od towarów i usług nie mogła go eskulpować. Zarzut braku wykazania oskarżonemu umyślnego uchylania się od opodatkowania poprzez nieskładanie deklaracji podatkowych VAT-7 ocenić należało jako całkowicie chybiony.

Przechodząc do kolejnych kwestii podniesionych przez skarżącego podzielić należało jednak jego zapatrywanie, iż Sąd I instancji nie dostrzegł, być może wskutek sposobu redakcji opisów czynów zarzuczonych oskarżonemu, że oskarżonemu zarzuczono popełnienie nie dwóch czynów zabronionych, lecz łącznie trzydziestu jeden czynów

zabronionych przez przepisy karno-skarbowe. Podkreślenia wymaga, iż oskarżonemu nie zarzucono działania w warunkach określonych w art. 6 § 2 kks, tj. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Takiej kwalifikacji zachowań oskarżonego nie przyjął również Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku. Stąd też przy kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w ramach art. 54 kks, której wyznacznikiem jest wartość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, kierować się należało kwotą uszczuplenia przez oskarżonego należności publicznoprawnej za poszczególne miesiące w okresach od 25 stycznia 2008 r. do 27 lipca 2009 r. oraz od 25 marca 2010 r. do 25 czerwca 2013 r. a nie łącznymi kwotami tegoż uszczuplenia w tych okresach.

Obrońca oskarżonego trafnie podniósł, iż ww. kwoty ustalone przez Sąd Rejonowy, z jednym wyjątkiem, nie przekraczały pięciokrotności ustawowego progu, o którym mowa w art. 54 § 3 kks w zw. z art. 53 § 4 i 6 kks, a więc stanowiły, zgodnie z treścią art. 53 § 3 kks, wykroczenia skarbowe. Granicę tą przekraczała jedynie należność z tytułu podatku VAT za listopad 2011 r. płatna do dnia 25 grudnia 2011 r. w kwocie 7.097 zł. Pięciokrotność ustawowego progu w roku 2011, czyli pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowiła bowiem kwotę 6.930 zł, jak prawidłowo wyliczył skarżący. Zatem kwalifikacja z art. 54 § 2 kks była właściwa tylko dla tego jednego czynu przypisanego oskarżonemu. Pozostałe czyny winny być kwalifikowane jako wykroczenia skarbowe z art. 54 § 3 kks.

W konsekwencji niedopuszczalne było również kwalifikowanie powyższych czynów jako ciągu przestępstw skarbowych, o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 3 kks, albowiem instytucja ta nie ma zastosowania do wykroczeń skarbowych, natomiast oskarżony dopuścił się tylko jednego przestępstwa skarbowego oraz szeregu wykroczeń skarbowych.

Kolejną konsekwencją kwalifikacji większości przypisanych oskarżonemu czynów jako wykroczeń skarbowych z art. 54 § 3 kks był krótszy niż w przypadku przestępstw skarbowych termin przedawnienia karalności tych czynów.

Zgodnie z art. 51 § 1 kks karalności wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przy czym stosując odpowiednio art. 44 § 3 kks przyjąć należy, iż bieg przedawnienia wykroczenia skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności.

Wobec powyższego uznać należało, że karalność wykroczeń skarbowych z art. 54 § 3 kks przypisanych oskarżonemu, skutkujących uszczupleniem należności publicznoprawnej w postaci podatku od towarów i usług za miesiące od grudnia 2007 r. do lipca 2011 r. ustała zgodnie z treścią art. 51 § 1 kks w zw. z art. 44 § 3 kks.

W myśl art. 51 § 2 kks, jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

W niniejszej sprawie postępowanie karne przeciwko oskarżonemu wszczęto w dniu 19 grudnia 2013 r., kiedy to przedstawiono oskarżonemu postanowienie o przedstawieniu zarzutów. W związku z powyższym stwierdzić należało, iż przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe dotyczące uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku od towarów i usług za kwiecień 2012 r., maj 2012 r., lipiec 2012 r., październik 2012 r. oraz maj 2013 r. nie przedawniły się w okresie wskazanym w art. 51 § 1 kks. Nie mniej jednak karalność tych czynów, za wyjątkiem czynu dotyczącego uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku od towarów i usług za maj 2013 r., ustała z mocy art. 51 § 2 kks z końcem grudnia 2014 r.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

4. uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że:

- będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uchylając się od opodatkowania, nie złożył w ustawowym terminie, tj. do dnia 25 grudnia 2011 r., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług

na formularzu VAT- 7 za listopad 2011 r., nie opodatkowując uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek w kwocie 7.097 zł,

tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i za to przestępstwo skarbowe na podstawie art. 54 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka,

- będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uchylając się od opodatkowania, nie złożył w ustawowym terminie, tj. do dnia 25 czerwca 2013 r., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT- 7 za maj 2013 r., nie opodatkowując uzyskanego obrotu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie świadczonych usług ogólnobudowlanych i instalacji elektrycznych pod nazwą (...) M. S., w związku z utratą uprawnienia do korzystania ze zwolnienia podmiotowego w podatku od towarów i usług na skutek przekroczenia w październiku 2007 r. limitu wartości sprzedaży opodatkowanej, czym uszczuplił przedmiotowy podatek w kwocie 1.295 zł,

tj. wykroczenia skarbowego z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i za to wykroczenie skarbowe na podstawie art. 54 § 3 kks wymierza mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) zł grzywny;

5. w pozostałym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 51 § 1 i 2 kks umorzył postępowanie karnoskarbowe wobec oskarżonego.

Wymierzone oskarżonemu grzywny za przypisane mu przestępstwo skarbowe oraz wykroczenie skarbowe Sąd Okręgowy dostosował do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, uwzględniając wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej oraz dotychczasowy ustabilizowany tryb życia oskarżonego. Natomiast wysokość stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo skarbowe została ustalona w dolnych granicach jej ustawowego wymiaru, z uwzględnieniem sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz wymierzając mu opłatę za obie instancje w kwocie 130 zł, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonego z tego obowiązku.

/Ł. K./ /D. Ś./ /B. Z./